

Publicerad 2007-01-10 08:46 av Daniela

Rödvida rosen

Det var mättat den dagen. Luften låg tung av hettan från sommarsolens varma strålar och jag gick med vaksamma ögon och oro i magen. Den sista tiden hade rösterna blivit mer o mer jagade, fler hade sällat sig till sällskapet, och ideérna var många om de olika tillhyggen som skulle användas.

Jag kände mig mindre för varje sommandag som gick och önskade nästan att regnet skulle komma och skölja bort allt. Det fanns inga leenden mer, bara mörka hårda ögon, närande från rädlans mörker, hatet.

Det var vi mot dem.

De som var större upplyste oss mindre noga om vad som kunde hända, och med skräckbilder sjunkande i magen, gick vi på tå hållandes andan.

Sommarsolenstrålar hettade både kroppen o sinnet, mitt inre blev misstänksamt, mötandes människan, fiende eller? Varje sekund beredd att larma.

Jag såg mina kända marker i nytt ljus och farorna var många, min litenhet blev påtagligare och jag rörde mig i mindre vida cirklar, tills jag kunde överblicka allt. Det hjälpte inte, dagen var kommen.

Inom mig såg jag bilder av uppfläkta sår, saltade, igen sydda, uppfläkta, pepprade, igensydda. Krampen i magen fick mig att vika mig dubbel. Därför såg jag inte dem komma, fienden.

De var många till antalet fler än jag kunde räkna, och de hade mörker i sina ögon. Solen den brände på mitt mörka hår och jag blev för stunden lite yr, sen bröt förvirringen ut. Alla sprang åt olika håll men jag i min litenhet visste inte vart man tog skydd, de hade glömt att säga det till mig.

Hårt greppar någon mig i armen och jag andas stötvis med dimmig blick, jag förlorar mig i tiden och sekunderna känns som dagar. Armarna värker min litenhet till trots, de har bundit mina händer över huvudet och hakat fast mig. Jag väntar på kniven o saltet, försöker svälja men det är för torrt.

Sekunderna blir till minuter, timmar.....

Jag är ensam nu, larmet har tystnat. Hur länge jag hängt här vet jag inte, övergiven. Är alla borta, vem vann, kommer de tillbaka, kommer de hitta mig, här nere i källaren. Försöker ropa, men inget kommer över mina läppar, sparkar med fötterna och det smärtar i axlarna, ser någon titta till, håller andan. Vän eller fiende?

Fiende, han är stor, går med stolta steg ned för trappen mot mig. Han lossar mina remmar tar emot mig när jag faller, vänder går upp mot gården, solen har för längesedan sagt godnatt. Jag försöker resa mig, tyst så ingen ska höra, på översta trappsteget vänder han sig om ser på mig och säger - Det är slut nu!

Smutsig och med källar-damm-smak i munnen går jag sakta hem, hasar mig matt upp för trapporna in genom dörren, tyst in i badrummet. Säger inget till mamma, hon klär av mig och små skäller över att jag

alltid blir så smutsig, en riktig pojkflicka. -Det är verkligen på tiden att jag börjar uppträda som en 9 årig flicka "ska".

Med schampolödder i håret och det varma badvattnet runt mig är inte bilderna av dagen mindre verkliga.

Trots att jag klarade mig undan kniven.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Daniela med Poeter.se id #10608 innehar upphovsrätten